

FEMAD⁴

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

Festival mladého amatérského divadla neděle 19. 9. 2021

8:30 - 10:00	Snídaně
10:00 - 11:45	Trhni si, otče!
12:00 - 13:30	Oběd
12:30 - 13:30	Diskuzní kluby
13:40 - 14:40	Beseda v kruhu
15:45 - 16:45	Vyhlášení vítězů festivalu
16:45	Číše vína na rozloučenou

ODVEZ MĚ PRYČ

Potřebuješ se dostat z divadla ke svému ubytování a máš to zatraceně daleko? Nebo chceš hodně narychlo zmizet ze scény? Co se třeba nechat pohodlně odvézt na vlak nebo autobus a nevláčet se s rekvizitami? Nemusíš platit předražené taxi.

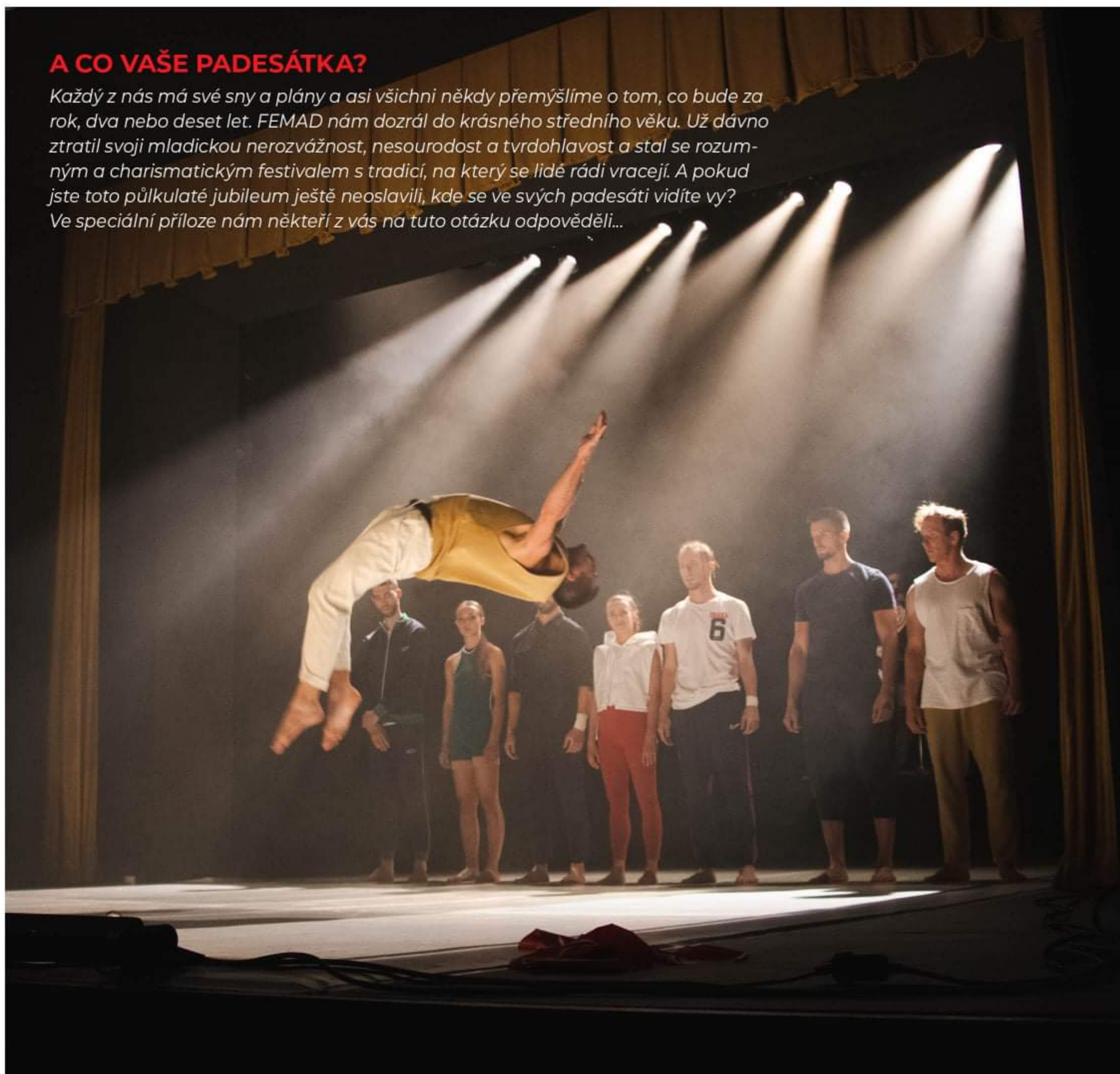
Zavolej na tel. číslo 792 273 706 a my Tě zdarma odvezeme. Vzít na palubu můžeš i pár dalších

ochotníků, vůz je dost velký a řidič nesmírně diskrétní.

Službu lze využít od rána do noci od 7:00 do 02:00 hod. Technicky i prakticky zajišťuje firma FEMADsos.

A CO VAŠE PADESÁTKA?

Každý z nás má své sny a plány a asi všichni někdy přemýšlíme o tom, co bude za rok, dva nebo deset let. FEMAD nám dozrál do krásného středního věku. Už dávno ztratil svoji mladickou nerozvážnost, nesourodost a tvrdohlavost a stal se rozumným a charismatickým festivalem s tradicí, na který se lidé rádi vracejí. A pokud jste toto půlkulaté jubileum ještě neoslavili, kde se ve svých padesáti vidíte vy? Ve speciální příloze nám někteří z vás na tuto otázku odpověděli...

CESTA OD POVÍDKY PŘES MONOLOG AŽ K INSCENACI

Rozhovor s Josefem Janem Kopeckým.

Dneska jste měli záskok, stává se vám to často?

V programu vždy píšeme, že Průvodčí hraje ten, kdo jde zrovna kolem. Dneska jsme to změnili, protože Juditka, naše skvělá, báječná a úžasná herečka si tu roli průvodčí vzala. Tím pádem záskok nebyla průvodčí, ale studentka.

Líbí se vám 50. ročník FEMADu? Jaký je váš vztah k FEMADu?

FEMAD je samozřejmě kult. Netuším už ani pokolikáté tady jsme. Popravdě si nedovedu představit, co jiného bychom dělali v září, než že byli na FEMADu. A když je to letos kulatý 50. ročník, tak je to čest.

Jak dlouho už hrajete Kupé story?

Upřímně nevím. Vzniklo to někdy v roce 2004 se souborem v České Třebové a se souborem v Hradci jsme to obnovili někdy kolem roku 2014 nebo 2015. Nevím přesně, takže dlouho.

A vy jste hru taky napsal, co vám bylo inspirací?

Přiznávám i v programu, že původní text je od Rada Olose, který napsal asi osmistránkovou povídku o cestě z Leopoldova do Trenčína. A já jsem to dramatizoval. V tomhle konkrétním provedení to vzniklo jako cvičení pro Petra Matyáše Cibulku, mého úžasného kamaráda a bráchu.

Nejdřív jako monolog, a byl tak dobrý, že jsme z toho udělali nakonec celou inscenaci.

Máte nějakou zprávu na závěr?

Bylo by hezké, kdyby tady místo Kozla čepovali Plzeň. ■

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Koho jsem říkal jako hodného muže?

Jééé, já zapomněl!

A není teda čas už to konečně zrušit?

Poměrně brzy zjišťujeme, že student je trapný. A zůstane tak po celou dobu.

Průvodčí se to pravděpodobně líbilo, protože se smála. Takže spolu šli asi někam do polí.

Je to příběh o klukovi, který potká hezkou holku a pak přijde tunel.

Verbalizování je vlastně požvanění. Já bych si požvanil.

Líbil se mi hodně student. Hlavně předtím, než začal mluvit. Na začátku.

Pointu bych čekal až vyjedou z tunelu.

Dva mladí lidé v kupé, co si čtou knihu, tomu říkám sci-fi!

Né, Husák ne, na toho seru.

Za těch 15 let Václav vždy říkal, co se mu nelíbilo, tak to mi spadla brada, když konečně mluvil o něčem hezký.

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Osvěžující, vtipné, bavila jsem se a říkala jsem si, co to je za žánr, jestli humoreska filozofická, humoristická, železniční... Črta?

Líbilo se mi to, svižný představení. Akorát na tu hodinu dopoledne, abychom se probrali.

Myslím, že kdyby na to šli třeba středoškoláci, tak by je to mohlo nalákat mezi divadelní amatéry, je to takové „Pojďte mezi nás!“

Konečně nějaká komedie.

Líbilo se mi to MOC, MOC, MOC!

Nahlas jsem se smála a neusnula jsem.

DOBA, NA KTEROU SE NESMÍ ZAPOMENOUT

Rozhovor s představitelkami
titulní role. Lenka Sasínová jako
dospělá Lea a Veronika Režná
jako Leoška.

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Co by tento příběh podle vás měl divákovi říct?

Lenka Sasínová: Měl by připomenout tu dobu, která už byla a na kterou se nesmí zapomenout.

Veronika Režná: Za mě to, že doma se mluvilo o něčem jiném, ve škole se mluvilo o něčem jiném a ta děcka to mezi sebou zpracovávala také jinak. A toto bohužel začíná být i v dnešní době. Děti se musí chovat podle nějakých pravidel, ale stejně když se vidí, tak se normálně líbají a vítají.

Kdy byla Leoška premiérována?

V. R.: V listopadu 2019 a v září 2020 jsme hráli podruhé.

L. S.: Mezitím se nám prostřídalo mnoho herců a odehrálo mnoho jiných událostí. Já sama jsem s touto hrou měla velké problémy, protože když jsme ji dohrávali, zemřela mi maminka a já dlouho nedokázala některé scény normálně zahrát. Někdy jsem brečela a do teď s tím mám problém, spojilo se mi to.

Dámy, přiznejte se, četly jste knihu?

L. S.: Ne, já jsem knihu nečetla.

V. R.: Ta kniha totiž není příliš k sehnání, já jsem poslouchala CD s Hanou Maciuchovou.

Kde jste tedy braly inspiraci?

L. S.: Hodně jsme diskutovaly na zkouškách. A hodně jsme to pojímaly podle toho, co jsme věděly, že se v té době odehrávalo. Jestli se to podařilo, to už...

Co si myslíte, že ve vaší inscenaci působí na diváky nejvíc?

V. R.: Já myslím, že vzpomínky a vůbec ta historie, která se v tom odráží. A my, mladší generace, která to nezažila, si díky tomu můžeme lépe představit, jak probíhal život obyčejného člověka. Já jsem například učitelka dějepisu, takže si myslím, že to opravdu pomáhá pro lepší představu.

Můžete tedy zhodnotit, jaká je povědomost o téhle době u mladé generace?

V. R.: Když se to zrovna učí, tak je poměrně velká, ale za chvíli už ne. Takže velmi špatná.

Žádný dojem to na mě neudělalo, kdybych na to nešla, o nic bych nepřišla. Byla tam spousta obrazů zbytečných, s hodně věcmi se tam pracovalo jen tak napůl. Řešíme tady, proč vlastně měla obrnu, když se s tím dál nepracovalo.

Myslím, že to bylo dramaturgicko-režijně nedotažené, nemělo to žádný vývoj. Nějaký příběh jsem za tím viděla, ale neviděla jsem to režijní PROČ?

Postava smrtky byla taková zvláštní, jednou byla milenkou... A ten její kostým, večerní šaty, rozparek. Trošku to na

mě působí, že režisér měl několik herců a řekl si, tak teď obsadím 12 herců, ale dva nemám kam dát, tak třeba smrtka nebo tak.

Ta druhá půlka! Zvažovala jsem jestli vůbec jít. Žádnou odpověď jsem nedostala. Vůbec to nemělo vývoj.

Já z toho mám akorát tak hlad. Ten kluk snědl celý banán, párky a ještě tam pak jedli ten chleba.

Jak se mi to líbilo? No, nejdřív bych asi potřebovala vědět, o čem to bylo...

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Pro mě to bylo pejsek a kočička vařili dort.

Školačka nám otěhotněla.

Herečka musela odejít do předčasného mateřství.

Je krásně vidět na té ruské hudbě, jak ona když má být veselá, tak je smutná.

Je to jako tři chleby na sobě. Kdyby prostě místo toho jednoho chlebu byl řízek...

Tak by to bylo furt suchý.

Syn cirkusáka, což tedy je syn Romana.

L. S.: Řekla bych, že je dobré, když se o tom bude diskutovat. Proč jsme tuto dobu rozkryli. Je fakt, že dnešní generace už vidí sametovou revoluci zkresleně, ale my to máme jako předevčírem. A my samozřejmě můžeme vnímat ten 1954 zkresleně, ale nám to ještě říkali naši prarodiče. Takže jestli jim něco otevíráme, tak například možnost, že začnou pátrat o tehdejší době. To je pro mě nejdůležitější výpověď inscenace. ■

ŽIVÁ HUDBA JE VŽDYCKY PŘÍTOMNÁ OD ZAČÁTKU

Rozhovor s Lenkou Chaloupkovou, režisérkou souboru SUD, Suchdol nad Lužnicí.

Koukala jsem, že jako amatérský spolek máte docela hodně věcí na repertoáru. Jak to zvládáte všechno udržovat? Jak často zkoušíte?

Zkoušíme každý týden v neděli. Už jenom jednou týdně, protože přestože jsme suchdolský spolek, tak skoro nikdo z nás už v Suchdole nebydlí a dojíždíme z Prahy a podobně. Myslím, že se nám to daří vcelku dobře udržovat. Vydali jsme se touhle cestou, protože si píšeme scénáře sami a děláme pohádky. A jelikož se ty první pohádky zalíbily, tak jsme potřebovali další, abychom mohli jezdit do dalších míst a některé štace zopakovat. Takže to pak příležitostně oparáujeme předtím, než někam jedeme. Celkem se nám tenhle systém osvědčil.

Jak často takhle někam jezdíte a jak často hrajete?

Samozřejmě v době covidu jsme jako všichni nejezdili nikam a zkoušeli jsme online. To spíš, abychom se aspoň viděli, než že by to reálně mělo nějaký divadelní dopad. Ale jinak se snažíme jezdit aspoň dvakrát do měsíce.

Herci hrají všude stejní nebo to máte rozdělené, že je v každé hře někdo jiný?

My jsme docela malý soubor a celkově máme asi maximálně 15 členů i s kapelou, takže se pro každého herce snažíme

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Dlouho jsem se nezasmál nahlas, tady to nešlo jinak.

Jedno z nejlepších představení pro mě, moc jsem se zasmál, moc jsem se pobavil. Bomba, prostě bomba.

Perfektně sehraný s tou živou muzikou, muselo jim to dát strašnou práci to takhle všechno secvičit, aby to klaplo s tou stínohrou.

Už když to začalo tím anglickým počasím, chytlo mě to. A pak tam bylo všechno, co jsem očekával. Moc pěkné, takové, že mi zbytečně nenutili žádné ponaučení.

Druhý plán s projekcemi perfektní. Inscenaci to dalo hloubku. Měla tempo a švih, hudební doprovod perfektně „natajmovaný“ a herci přesní.

Režisér vyzval svůdné ženy, aby rozehrály svou nádhernou hru, pak je vyhnal z jeviště a nechal na něm sedět dva chlapy v křeslech, jak si s tím nevědí rady. Pochopil jsem správně, že to bylo téma představení?

Nádherně hudebně a gegově nadupané.

Já jsem mile nadšen. Zasloužilo by to vyčištění gagů a pohybu, ale super, krásná komedie.

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Je to na základě svobodných rozhodnutí.

Snad každý pozná, že jde o kobru černokrkou!

Apokryfní fanfikce.

Počkat, někdo ten tanec bral vážně?!

Ty trakaře tam padaly neustále...

Já jsem technický antitalent, totální debil.

DS SUD, SUCHDOL NAD LUŽNICÍ SHERLOCK HOLMES ANEB ZROZENÍ ZLA

napsat nějakou roli a tu, aby si držel. Ale samozřejmě ne vždycky se to daří, takže jsme najeli na systém alternací u lidí jako jsou maminky s malými dětmi, aby na nich nebylo takové břímě zodpovědnosti.

Hraje spolu dvojice představitelů Holmes a Watson ještě někde jinde?

My jsme tohle napsali pro ně, protože kluci říkali, že si chtějí zahrát něco spolu. Tak moc jako tady už nikde dvojici netvoří, ale protože máme málo herců, tak ano, i oni se potkávají i v těch dalších hrách. Ale už to není vyloženě založené na nich jako dvojici.

Významná složka je u vás hudba. Myslím, že je hodně cenné v amatérském divadle mít miniorchester a jezdit s ním...

My to máme v každé inscenaci, je to něco, co se stalo součástí, doufám, budované poetiky suchdolského divadla. Vždycky máme živou hudbu a nejenom, že ji máme, ale ona je vždycky přítomná už od začátku. Už v těch úvahách, co budeme hrát, tak první většinou bývá hudba. Když jsme dělali třeba Honbu za meteorom podle Julesa Vernea, tak jsme věděli, že to bude melodram a že i režijně to bude z hudby vycházet.

Takže se stává, že hudba je ten odrazový můstek?

Není vždycky odrazový můstek, ale je to podstatná součást, která se tam nedodává zpětně, ale už se s ní zkouší a pracuje v průběhu přípravy hry.

Takže se může stát, že nějaká situace vznikne třeba z toho, jaká zazní hudba, tedy z nějaké improvizace?

Určitě. Inspirujeme se, doufám, navzájem. Takže to není vždycky tak, že inspiruje jen hudba, ale funguje to oboustranně. Vzájemná inspirace.

Jak se vám hrálo na FEMADu?

Hrálo se nám moc dobře, my jsme si včera udělali generálku v Lounech a myslím, že tady se nám to podařilo lépe. Publikum bylo velice vstřícné a to nám hodně samozřejmě pomáhá, protože když víme, že to naše sdělení dochází do očí uší, tak jsme vždycky potěšeni.

Chcete ještě na závěr něco vzkázat?

Děkuju. Moc děkuju za tuhle příležitost, že jsme si tu mohli zahrát, byli jsme tu prvně, moc se nám tu líbí a moc děkujeme! ■

Někdo vnímá padesátku jako významnou metu na cestě k důchodu, jiný jako půlku života. Jedno je ale jisté: je to silné jubileum, jehož energie sahá do budoucnosti i do minulosti. A jelikož na 50. FEMADu bude asi vzpomínání dost, dostanou v této rubrice prostor účastníci, jimž se „padina“ teprve blíží, ať už o tom vědí, nebo ne.

EXŘEDITEL BEZ AMBICÍ

Jako první je hostem rubriky **Jakub Charvát** (35 let). Tím, že od letošního festivalového ročníku přenechal ředitelování Janě Langr, je důkazem, že rozhodně neměl v plánu šéfovat mu do padesáti.

Nejdřív se zarazil, že by měl povídat o tom, co má v plánu za padesát let, až ujištění, že jde o dobu o něco bližší, ho uklidnilo: „Líbilo by se mi být tam, kde jsem. Teď jsem spokojený, a kdyby se toho příliš nezměnilo, nelitoval bych.“ No to ano, mladý brachu, jenže nebylo by dobré se připravit na určitou možnost určitých změn, protože určitě přijdou?

Jakub samozřejmě ví (nebo tuší). „Ohlodávání zubem času postupně pozoruji, takže očekávám, že toho bude víc a víc. Už teď se zamýšlím nad životosprávou a počítám, že se budu zamýšlet ještě víc, abych mohl fungovat jako teď.“ Ne, že by to nebyl neskromný cíl, ale co nějaká touha dosáhnout do takového věku velkého cíle, úspěchu? „Ambice? Ne, nepotřebuju.“ Odpověď přesvědčivá, pravda, přece jen ale je tu ještě divadlo.

Jakub Charvát je aktuálně obsazen do čtyř inscenací. A dál: „Měl jsem období, kdy jsem se od divadla trochu vzdálil, a zjistil jsem, že mi

to chybí. Asi se teď nebudu pouštět do režie, a zároveň to nevyklučuju, ale spíš bych rád zůstal u kumštu jako takového. Abych byl u toho, když vznikají věci. Když to bude jako herec, budu spokojený.“

Skvěle. Tak na závěr něco z kuloárů - dokázali byste si bývalého ředitele představit jako Dona Juana? Vězte, že v něčí hlavě se to tímhle směrem už vine. Možná to ještě neví ani Jakub sám... ■

ZA ČTVRTSTOLETÍ UŽ S DCEROU

Členka souboru DS exVeseláci?! **Barbora Čápková** (26 let) měla od divadla pauzu. Vystudovala vysokou školu a přivedla na svět dceru. „Takže základ rodiny mám. Ještě nějaké to vlastní bydlení by bylo fajn,“ říká, i když s dodatkem, že už se odnaučila dívat se daleko dopředu. „Nemám ráda zklamání, když něco nevyjde, jak si představuju. Tak se nenechávám svazovat žádnými plány a nechávám to plynout.“

Dotazovat se takové osoby na život v padesáti by se mohlo zdát zbytečné, ale za optání nic nedáte. A vida! „Doufám, že budu moci dělat to, co chci a co mě baví. Doufám, že si budu moci užívat života, protože to jsou přece ty nejlepší roky. Přála bych si, aby to tak bylo,“ zní sympatická a jasně formulovaná odpověď. Aktuálně Barboru zase hodně baví divadlo. „Mám za sebou několik let dra-

matáku u paní učitelky Lenky Janyšové, která nás teď režiruje. Díky ní jsem propadla jakési vášni k divadlu a ta mě drží doteď. Neskutečně mě to naplňuje a obohacuje mi to život.“ Šíří záběru má značnou, na jevišti může i zpívat a tančit. Jistě, a klidně do padesáti? Nebo že by představitelku blbě zamilované rázovité holky z irského zapadákov v tom věku potkala nějaká vysněná role? „Doufám, že to nebude Girleen po pětadvaceti letech,“ připomíná postavu ze hry Osiřelý západ. „Ale konkrétně mě nenapadá, co bych si tak v tom věku zahrála. Vlastně by to klidně mohlo být něco autorského. Nebo najdu někoho, kdo to za mě a pro mě udělá.“

A co potkat se pak na jevišti s dcerou? „To by bylo super, to bych ráda, skvělý nápad.“ Redakce děkuje a počká si na budoucí rodinnou dvojici na 75. FEMADu. ■

Jeho nejoblíbenější rolí v krátké kariéře profesionálního herce byl hluchoněmý mladík v Sebevrahovi Nikolaje Erdmana. Jako člen Městských divadel pražských ho **Jan Mašek** (32 let) hrál v Rokoku a na hlavní scéně ABC účinkoval v Markétě Lazarové a Rváči. Když z angažmá odešel, byl to první krok v jeho odcházení z jeviště. Od té doby tím směrem kráčí, avšak FEMAD jej coby Borise ve hře Bouře ještě na jevišti zastihl, ačkoli se nechal slyšet: „Abych pravdu řekl, čím dál víc se od divadla vzdaluju.“

Důvodem je jeho nová profese. „Pracuju v dětském domově a čím dál víc se věnuju dětem. A pravda je, že když chce člověk dělat práci pořádně, koníčky jdou trochu stranou.“ Divadelní spolek Sumus, s nímž začal spolupracovat po své „reamaterizaci“, s tím musí počítat. „Ted' s tímto souborem spíš dohrávám rozehrané věci, než abych zkoušel nové. Nechávám

to volně, budu brát malé role, na velké si s tím nedostatkem času netroufnu.“ Představu o době, kdy mu bude 50, má vcelku jasnou. „Osobně doufám, že budu na své chaloupce farmařit, honit ovečky a sbírat od slepiček vajíčka. Doufám, že to klapne.“

Což ovšem zní tak, že majitel takové představy k ní již má nakročeno. „Že bych to měl přímo naplánované, to zase ne. To já nedovedu, plánovat, ale mám takovou vizi a zaplatpánbu se k ní pomalu blížím.“

Tak vida, jak herci umí klamat tělem. V ochotnické kariéře si totiž Jan rád střihl ve hře Červená kalina „oškliváka“, jak prozradil, „já ty gaunery mám rád“. Při jeho zkušenostech se nabízí zeptat se, jak se mladému adeptovi herectví hraje s kolegy, kteří už padesátku dovršili, nebo k

ní mají kousek: „Super, no super, od těch se člověk může jen učit.“ Co? Žádný náraz na chlapeckou primadonu, žádné schválnosti od manýristických bardů? „Ne, to my tady už nemá-

me, i na profesionální scéně jsem se setkal s milými lidmi, nikdy jsem se necítil jako mladý cucák. Naopak byli lidi jako Milan Kačmarčík, kteří pomohli, poradili a za to jsem jim byl vděčný.“ ■

SMÍŘILA JSEM SE, ŽE SE JAKO HEREČKA BUDU PROTLOUKAT

Ještě prohloubit svoje spojení s divadlem přijela do Poděbrad **Anna Kocábková** (28 let). Dva roky navštěvuje režijní školu Amatérské divadelní asociace a na FEMADu je frekventantkou „školičky“, jak říká kurzu, který je její odnoží. A má jasno, že to je průprava pro další život. „Hraju divadlo pro děti ve školách a líbilo by se mi, kdybych to dělala i v 50 letech,“ říká. „Dovedu si to představit i fyzicky, protože hraju divadlo se svojí maminkou, mám ji vedle sebe a nemyslím si, že by to byl nějaký problém.“ Následnou otázku na plány a ambice označila za „dobrou“, což bývá pro tazatele signálem, že následuje fádňní odpověď. Ne nutně, jak dokazuje mladá dáma z Prahy: „Přiznám se, že jsem mety a ambice vzdala. Nějak jsem se smířila s tím, že jako herečka nebudu

mít nikdy hodně peněz a že se budu tím životem nějak protloukat, a zjistila jsem, že mě to baví. To je pro mě důležité.“

Chabý kontr, že třeba jako seriálová herečka by si mohla vydělat slušně, odráží odhodlaně: „Ne, ne, ne (ano, zaznělo to čtyřikrát - pozn. red.). To mě opravdu neláká. Dávám přednost těm loutkám.“

Aha, to jsme ještě neřekli. Anna pracuje hlavně s loutkami, takže když se hovor stočí zpět k tématu padesáti let, rozhovoří se zcela přirozeně: „Výhoda loutky je, že mohu v podstatě cokoli. Loutka dává prostor k tomu, ukázat naprosto cokoli, nezáleží na věku, nezáleží na postavě, loutka dává prostor fantazii. Pro činoherce je to asi trochu jiné, myslím si, že role s vyšším věkem jsou asi vyzrálejší, že toho nabízejí víc.“

A pokud chcete ještě jeden důkaz, že se mezi námi festivalovými účastníky pohybuje opravdu čistá duše, poskytně vám ji

Annina douška k předchozí odpovědi: „Možná, že v tom věku si člověk už nechce nic dokazovat přes roli.“ ■